

[Kjær Rasmussen.]

fremmest anser for at være en meget farlig udvikling. (Bifald fra tilhørerpladserne.)

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at bifaldstilkendelser ikke er tilladt.

Hanne Reintoft: Trods alle vore erfaringer på kriminologiens område står man nu her og vil til at gribe til hårdere straf, skønt man ved, at det ikke hjælper. Heldigvis betones det, at man ikke ønsker at kriminalisere brugerne af narkotiske stoffer yderligere. Den måde, de behandles på, er også i forvejen hård nok. Når man ved lidt om, hvorledes disse ganske unge narkomaner lider, f. eks. i vore varetægtsarrester, kan vi ikke få garantier nok for, at denne praksis ikke udvides. Den må og skal stoppes; det er ødelæggelse af unge mennesker i stedet for den hjælp, man i dag har stået her og givet udtryk for at man ønsker at give dem. Justitsministeren forsikrer om, at loven kun skal bruges over for de mere grelle eksempler, altså over for de hårdkogte forhandlere. Redaktør Erik Nørregaard gjorde ganske rigtigt i går i en kronik i Politiken opmærksom på, at nøjagtig det samme sagde man om den såkaldte „grimme lov“, og jeg har da også selv observeret, at man brugte denne lov til at straffe de mest bagatelagtige forhold, der kom inden for politiets rækkevidde. I arbejdet med den såkaldte amerikanerpige-prostitution har jeg også set, hvorledes man altid langede ud efter de prostituerede piger og ikke efter bagmændene. Bevillingshaverne til de barer og restauranter, hvor prostitutionen foregik, nød alt for ofte en vis beskyttelse fra politiets side, medens loven kom i anvendelse over for de dårligst udrustede prostituerede; der ikke forstod at dække sig.

Sådan vil det også gå med narkotikaforbruget: det vil være dem, der ikke forstår at skjule sig, som ikke har forældre, hjem osv. i baggrunden, når det kniber, man rammer. Vi kan alle ane, at der står penge og organisation bag den bølge af narkotika, der er strømmet ind over os. Hvorfor skulle det hjælpe, at de virkelige bagmænd kan straffes i 6 år? Vi formår jo ikke engang at få fat i dem og straffe dem efter de regler, vi har. Hvordan skulle vi også kunne få fat i dem? Mange af dem holder til i udlandet, hvor man er lige så magtes-

viljeløs. F. eks. har man i USA overhovedet ikke hold på selv den meget alvorlige narkotikahandel.

Kunne man overhovedet pågribe de virkelige professionelle narkotikahandlere, må man derfor være i tvivl om, hvorvidt viljen virkelig er til stede. Sociologiske undersøgelser viser meget klart, at man i de nordiske retssystemer — der er en udmærket norsk undersøgelse over det — altid straffer hårdest nedad, altid rammer småkriminaliteten og lader de store gå, og med kendskab til det danske politis noget sørgmodige opklarelsesprocent for den anmeldte kriminalitet er der al mulig grund til at være skeptisk. Er det ikke 38 pct. af den anmeldte kriminalitet, der opklares? — justitsministeren kan korrigere mig, hvis det ikke er rigtigt. Hele den forestående forandring i det politikorps, der skal tage sig af narkotikaspørgsmålet, må jeg også vende mig imod. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke vil give mig ret i, at vi først må have en konkret målsætning med hensyn til de principielle problemer. Når vi har den konkrete målsætning om, hvad vi vil med narkotikaforbruget og med dem, der bruger det, må vi derefter regne ud, hvilken politistab vi skal have til at bringe denne konkrete målsætning ud i livet.

Jeg har hørt — og vil gerne høre justitsministerens forklaring om det — at der skal efterforskes i narkotikasager, inden vedkommende jurist, altså politiadvokaten eller hans medhjælper, får sagerne. Det er jo ellers ideen med undersøgelseskamrene, at de skal slutte efterforskningen ved hjælp af kriminalbetjente, men under ledelse af politiadvokaterne. Derved får politiadvokaterne dog nogen forbindelse med de arresterede og de sigtede. Går det, som det åbenbart påtænkes, bliver politiadvokaterne, der skal beskæftige sig med disse sager, rene papirmennesker, og så kan man faktisk lige så godt sende sagen til statsadvokaten med det samme. Vi har haft noget, der kunne minde om hele den praksis med udvidelse af politistyrken — uden sammenligning i øvrigt — da vi i sin tid havde værnemagersagerne. Der startedes nye afdelinger; der oprettedes lederstillinger af midlertidig beskaffenhed, der blev overført ordensbetjente til efterforskningsarbejdet; det hele gik herligt, og til sidst bestod hele institutionen